ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (tretia komora)

z 13. júla 2006 *

Vo veci C-74/04 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora, podané 16. februára 2004,

Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: W. Mölls, splnomocnený zástupca, za právnej pomoci H.-J. Freund, Rechtsanwalt, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

odvolateľka,

ďalší účastník konania:

Volkswagen AG, so sídlom vo Wolfsburgu (Nemecko), v zastúpení: R. Bechtold a S. Hirsbrunner, Rechtsanwälte, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalobkyňa v prvostupňovom konaní,

* Jazyk konania: nemčina.

SÚDNY DVOR (tretia komora),

v zložení: predseda tretej komory A. Rosas, sudcovia J. Malenovský, J.-P. Puissochet, S. von Bahr (spravodajca) a U. Lõhmus,

generálny advokát: A. Tizzano,
tajomník: K. Sztranc, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 29. septembra 2005,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 17. novembra 2005,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Komisia Európskych spoločenstiev sa svojím odvolaním domáha zrušenia rozsudku Súdu prvého stupňa Európskych spoločenstiev z 3. decembra 2003, Volkswagen/Komisia (T-208/01, Zb. s. II-5141, ďalej len „napadnutý rozsudok"), ktorým Súd prvého stupňa zrušil rozhodnutie Komisie 2001/711/ES z 29. júna 2001 v konaní podľa článku 81 Zmluvy ES (vec KOMP/F-2/36.693 — Volkswagen) (Ú. v. ES L 262, s. 14, ďalej len „sporné rozhodnutie").

Skutkové okolnosti a právny rámec

2 Skutkové okolnosti sporu a právny rámec sporu, tak ako vyplývajú z napadnutého rozsudku, možno zhrnúť nasledujúco.

3 Volkswagen AG (ďalej len „Volkswagen") je holdingová spoločnosť a najväčší podnik skupiny Volkswagen, pôsobiaci v odvetví automobilovej výroby. Motorové vozidlá, ktoré Volkswagen vyrába, sú predávané v Európskom spoločenstve v rámci systému selektívneho a výhradného predaja prostredníctvom predajcov, s ktorými táto spoločnosť uzatvorila štandardnú koncesionársku zmluvu (ďalej len „koncesionárska zmluva").

4 Podľa článku 4 ods. 1 koncesionárskej zmluvy v zneniach zo septembra 1995 a januára 1998 spoločnosť Volkswagen vyčlenila predajcovi zmluvnú oblasť na účely programu dodávok a popredajného servisu. Na druhej strane sa predajca zaviazal účinne podporovať predaj a popredajný servis v oblasti trhu, ktorá mu bola zverená, a optimálne využiť trhový potenciál. Podľa článku 2 ods. 6 (znenie z januára 1989) alebo ods. 1 (znenia zo septembra 1995 a januára 1998) koncesionárskej zmluvy je predajca povinný „chrániť a všemožne podporovať záujmy spoločnosti Volkswagen AG, organizácie predaja motorových vozidiel Volkswagen a ochrannej známky Volkswagen". Rovnako sa tam uvádza, že „predajca bude na tie účely rešpektovať všetky požiadavky, ktoré si vyžaduje realizácia zmluvy, týkajúce sa predaja nových vozidiel Volkswagen, dodávania náhradných dielov, popredajného servisu, podpory predaja, reklamy a školenia, ako aj zabezpečenia technickej úrovne v príslušných oblastiach obchodnej činnosti spoločnosti Volkswagen". Nakoniec podľa článku 8 ods. 1 koncesionárskej zmluvy „Volkswagen AG vydá nezáväzné cenové odporúčania pre konečné ceny a cenové zľavy".

5 Dňa 17. júla 1997 a 8. októbra 1998 Komisia v nadväznosti na sťažnosť kupujúceho s odvolaním sa na článok 11 nariadenia Rady (EHS) č. 17 zo 6. februára 1962 prvé nariadenie implementujúce články 85 a 86 zmluvy (Ú. v. ES, 1962, 13, s. 204; Mim. vyd. 08/001, s. 3) adresovala spoločnosti Volkswagen žiadosti o informácie o cenovej politike tejto spoločnosti, predovšetkým informácie o stanovení predajnej ceny modelu vozidla Volkswagen Passat v Nemecku. Spoločnosť Volkswagen odpovedala na tieto žiadosti 22. augusta 1997 a 9. novembra 1998.

6 Dňa 22. júna 1999 Komisia na základe získaných informácií zaslala spoločnosti Volkswagen oznámenie o výhradách, v ktorom jej vytýkala porušenie článku 81 ods. 1 ES, keďže sa s nemeckými predajcami v rámci svojej distribučnej siete dohodla na prísnej cenovej disciplíne pri predaji modelu Volkswagen Passat.

7 Komisia v tomto oznámení poukázala predovšetkým na tri obežníky, ktoré spoločnosť Volkswagen adresovala 26. septembra 1996, 17. apríla 1997 a 26. júna 1997 nemeckým predajcom, ako aj na päť listov zaslaných niektorým z týchto predajcov 24. septembra 1996, 2. októbra 1996, 16. októbra 1996, 18. apríla 1997 a 13. októbra 1998 (ďalej len spoločne „sporné výzvy").

8 Volkswagen odpovedala na uvedené oznámenie o výhradách listom z 10. septembra 1999, v ktorom uviedla, že skutkový stav bol v podstate správne opísaný. Volkswagen nežiadal o využitie práva byť vypočutý.

9 Dňa 15. januára 2001 a 7. februára 2001 Komisia adresovala spoločnosti Volkswagen dve nové žiadosti o informácie, na ktoré táto spoločnosť odpovedala 30. januára 2001 a 21. januára 2001.

10 Dňa 6. júla 2001 Komisia oznámila spoločnosti Volkswagen sporné rozhodnutie. Výrok tohto rozhodnutia znie:

„Článok 1

Volkswagen AG porušila ustanovenia článku 81 ods. 1 zmluvy ES tým, že stanovila predajné ceny modelu Volkswagen Passat, keď vyzvala svojich nemeckých zmluvných predajcov, aby pri predaji tohto modelu vôbec neposkytovali zákazníkom cenové zľavy alebo iba v obmedzenom rozsahu.

Článok 2

Z dôvodu porušenia uvedeného v článku 1 sa spoločnosti Volkswagen AG ukladá pokuta vo výške 30,96 miliónov eur.

...

Článok 4

Toto rozhodnutie je adresované spoločnosti Volkswagen AG, D-38436 Wolfsburg.

...“

Napadnutý rozsudok

11 Návrhom podaným 10. septembra 2001 do kancelárie Súdu prvého stupňa spoločnosť Volkswagen podala žalobu, v ktorej navrhla v prvom rade zrušiť sporné rozhodnutie a subsidiárne znížiť výšku pokuty, ktorá jej bola uložená týmto rozhodnutím.

12 V bode 32 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa s odvolaním sa na bod 69 svojho rozsudku z 26. októbra 2000, Bayer/Komisia (T-41/96, Zb. s. II-3383), konštatoval, že pojem dohoda v zmysle článku 81 ods. 1 ES, tak ako ho vyložila judikatúra, sa viaže na existenciu zhody vôle najmenej dvoch účastníkov, ktorej forma prejavu nie je dôležitá, pokiaľ ju verne vyjadruje.

13 V bode 33 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa poznamenal, že z judikatúry rovnako vyplýva, že ak rozhodnutie výrobcu je jednostranným konaním podniku, potom toto rozhodnutie nepatrí pod zákaz uvedený v článku 81 ods. 1 ES (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora z 25. októbra 1983, AEG/Komisia, 107/82, Zb. s. 3151, bod 38, a zo 17. septembra 1985, Ford/Komisia, 25/84 a 26/84, Zb. s. 2725, bod 21, ako aj rozsudok Bayer/Komisia, už citovaný, bod 66).

14 Súd prvého stupňa v bode 35 napadnutého rozsudku upresnil, že je potrebné rozlišovať prípady, keď určitý podnik prijme skutočne jednostranné opatrenie bez výslovnej alebo konkludentnej spoluúčasti iného podniku, od prípadov, keď jednostranný charakter je iba zdanlivý. Kým prvý prípad nespadá pod článok 81 ods. 1 ES, druhý prípad musí byť považovaný za dohodu medzi podnikateľmi, a teda môže patriť do pôsobnosti tohto článku. Tak tomu bude najmä v prípade praktík

a opatrení obmedzujúcich hospodársku súťaž, ktoré výrobca pravdepodobne prijal jednostranne v rámci svojich zmluvných vzťahov s predajcami, ktorí s nimi minimálne konkludentne súhlasili (rozsudok Bayer/Komisia, už citovaný, bod 71).

15 V bode 38 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa konštatoval, že nebolo preukázané, že sporné výzvy boli realizované v praxi.

16 V bode 39 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa uviedol, že Komisia pri konštatovaní existencie dohody v zmysle článku 81 ods. 1 ES sa v prvom rade opierala o argument, podľa ktorého predajcovia pri uzatváraní koncesionárskej zmluvy mlčky súhlasili s politikou predaja motorových vozidiel Volkswagen.

17 V bode 43 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa zdôraznil, že tvrdenie Komisie spočíva v tom, že ak predajca uzatvoril koncesionársku zmluvu v súlade s právom hospodárskej súťaže, možno predpokladať, že predajca pri uzatvorení tejto zmluvy vopred vyjadril súhlas s neskorším protiprávnym vývojom tejto zmluvy, a to aj vtedy, ak z dôvodu súladu zmluvy s právom hospodárskej súťaže nemá možnosť tento vývoj predvídať.

18 Súd prvého stupňa v bode 45 napadnutého rozsudku usúdil, že predchádzajúci súhlas s vývojom zmluvy v dôsledku uzatvorenia koncesionárskej zmluvy, ktorá je v súlade s právom, možno predpokladať vtedy, ak ide o vývoj zmluvy v súlade s právom, ktorý zmluva predvída alebo ktorý predajca s ohľadom na obchodné zvyklosti alebo právny stav nemôže odmietnuť. Naproti tomu však podľa Súdu

prvého stupňa nemožno prijať názor, že na základe koncesionárskej zmluvy uzatvorenej v súlade s právom bol vopred daný súhlas s protiprávnym vývojom zmluvy.

19 Súd prvého stupňa z toho v bode 46 napadnutého rozsudku vyvodil, že Komisia sa nesprávne domnievala, že uzatvorenie koncesionárskej zmluvy predajcami spoločnosti Volkswagen zahŕňalo ich súhlas so spornými výzvami.

20 V bode 47 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa usúdil, že Komisia nepochopila judikatúru, ktorú označila na podporu svojho tvrdenia, keď uviedla, že podľa rozsudkov Súdneho dvora AEG/Komisia, už citovaný; Ford/Komisia, už citovaný, a z 24. októbra 1995, Bayerische Motorenwerke (C-70/93, Zb. s. I-3439), ako aj podľa rozsudku Súdu prvého stupňa zo 6. júla 2000, Volkswagen/Komisia (T-62/98, Zb. s. II-2707), prinajmenšom v prípade selektívnych systémov predaja ako v prejednávanej veci nebude potrebné hľadať súhlas predajcu s výzvou výrobcu v krokoch, ktoré predajca v súvislosti s výzvou, napríklad v nadväznosti na ňu, podnikne, a že tento súhlas predajca v zásade udeľuje už pri svojom vstupe do distribučnej siete výrobcu, a že teda je potrebné považovať ho za vopred udelený.

21 V bode 56 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa upresnil, že názor, ktorý Komisia zastáva, jednoznačne popierajú rozsudky Súdneho dvora z 12. júla 1979, BMW Belgium a i./Komisia (32/78, 36/78 až 82/78, Zb. s. 2435), a z 11. januára 1990, Sandoz prodotti farmaceutici/Komisia (C-277/87, Zb. s. I-45), ako aj rozsudok Súdu prvého stupňa, Bayer/Komisia, už citovaný, ktoré uviedla spoločnosť Volkswagen na podporu svojej žaloby. Všetky tieto rozsudky totiž na konštatovanie existencie dohody v zmysle článku 81 ods. 1 ES vyžadovali predloženie dôkazu zhody vôle. Okrem toho by sa táto zhoda vôle musela vzťahovať na určité konanie, ktoré by preto muselo byť účastníkom známe pri jeho schválení.

22 V bode 61 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa zdôraznil argument, ktorý Komisia subsidiárne uvádza a podľa ktorého ak sa na konštatovanie, že sporné výzvy boli vložené do zmluvy, vyžaduje výhrada v koncesionárskej zmluve, potom za takúto výhradu treba považovať článok 2 ods. 1 alebo 6 tejto zmluvy.

23 Súd prvého stupňa odmietol tento subsidiárny argument, keď v bode 63 napadnutého rozsudku uviedol, že článok 2 ods. 1 alebo 6 koncesionárskej zmluvy nemožno vykladať iba tak, že ten sa vzťahuje iba na zákonné prostriedky. Tvrdiť opak by podľa Súdu prvého stupňa malo za následok, že z neutrálne formulovaného zmluvného ustanovenia by sme vyvodili, že predajcovia by boli viazaní protiprávnou zmluvou. Súd prvého stupňa v bode 64 tohto rozsudku dodal, že článok 8 ods. 1 koncesionárskej zmluvy je rovnako neutrálne formulovaný a dokonca takým spôsobom, že spoločnosti Volkswagen zakazuje vydávať záväzné cenové odporúčania.

24 Za týchto okolností Súd prvého stupňa zrušil sporné rozhodnutie.

Návrhy účastníkov konania a dôvod odvolania

25 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor zrušil napadnutý rozsudok, vec vrátil na rozhodovanie Súdu prvého stupňa a zaviazal Volkswagen na náhradu trov konania.

26 Na podporu svojho odvolania Komisia uvádza jediný dôvod odvolania založený na porušení článku 81 ods. 1 ES Súdom prvého stupňa.

27 Volkswagen navrhuje zamietnuť odvolanie a Komisiu zaviazať na náhradu trov konania.

O odvolaní

Argumentácia účastníkov konania

28 Komisia vo svojom odvolaní uvádza, že Súd prvého stupňa porušil článok 81 ods. 1 ES tým, že sporné výzvy nepovažoval za dohody medzi podnikateľmi v zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora.

29 Komisia uvádza, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora zaradenie predajcu do selektívneho systému predaja zahŕňa skutočnosť, že tento predajca výslovne alebo mlčky akceptuje politiku predaja stanovenú výrobcom (rozsudky AEG/Komisia, už citovaný, bod 38; Ford/Komisia, už citovaný, bod 21, ako aj zo 6. januára 2004, BAI a Komisia/Bayer, C-2/01 P a C-3/01 P, Zb. s. I-23, bod 144).

30 Komisia dodáva, že takisto podľa ustálenej judikatúry výzva výrobcu vozidiel adresovaná jeho zmluvným predajcom nepredstavuje jednostranný akt, ktorý je vyňatý z pôsobnosti článku 81 ods. 1 ES, ale je dohodou v zmysle tohto ustanovenia, ak je vydaná v rámci dlhodobejších obchodných vzťahov podliehajúcich všeobecnej dohode prijatej vopred (pozri rozsudky Ford/Komisia, už citovaný, bod 21; Bayerische Motorenwerke, už citovaný, body 15 a 16, ako aj z 18. septembra 2003, Volkswagen/Komisia, C-338/00 P, Zb. s. I-9189, bod 60).

31 Komisia tvrdí, že napadnutý rozsudok bol vydaný v rozpore s touto judikatúrou a nie je zlučiteľný s povahou selektívneho systému predaja.

32 Podľa Komisie predajca uzatvorením koncesionárskej zmluvy súhlasil s budúcimi opatreniami, ktoré možno zaradiť do rámca vymedzeného touto zmluvou. Domnieva sa, že aby sa napriek konštatovaniu Súdu prvého stupňa v bodoch 45 a 56 napadnutého rozsudku tieto opatrenia mohli považovať za dohodu v zmysle článku 81 ods. 1 ES, nemusia byť nutne upravené v koncesionárskej zmluve alebo byť v súlade so zákonom.

33 Volkswagen tvrdí, že výklad pojmu dohoda Súdom prvého stupňa je úplne v súlade s judikatúrou Súdneho dvora a s uvedeným ustanovením Zmluvy ES.

Posúdenie Súdnym dvorom

34 Komisia v podstate tvrdí, že Súd prvého stupňa nemôže bez toho, aby sa tým nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, prehliadať skutočnosť, že predajca, ktorý uzatvára koncesionársku zmluvu, vopred súhlasí so všetkými opatreniami, ktoré výrobca vozidiel prijme v rámci tohto zmluvného vzťahu.

35 Na podporu tohto tvrdenia sa Komisia odvoláva na ustálenú judikatúru, podľa ktorej výzva výrobcu motorových vozidiel adresovaná jeho zmluvným predajcom nepredstavuje jednostranný akt, ale dohodu v zmysle článku 81 ods. 1 ES, ak je vydaná v rámci dlhodobejších obchodných vzťahov podliehajúcich všeobecnej dohode prijatej vopred.

36 Z judikatúry, na ktorú sa Komisia odvoláva, nevyplýva, že každá výzva výrobcu vozidiel adresovaná jeho predajcom predstavuje dohodu v zmysle článku 81 ods. 1 ES a Komisiu nezbavuje povinnosti preukázať v každom konkrétnom prípade existenciu zhody vôle účastníkov koncesionárskej zmluvy.

37 Je potrebné konštatovať, že Súd prvého stupňa v bodoch 30 až 34 napadnutého rozsudku správne zdôraznil, že na konštatovanie existencie dohody v zmysle článku 81 ods. 1 ES postačuje, ak zdanlivo jednostranný akt alebo správanie je výrazom zhodnej vôle aspoň dvoch účastníkov, a že forma, v ktorej je táto zhoda vyjadrená, nie je ako taká rozhodujúca.

38 Ako Volkswagen upresnila v bode 29 svojho vyjadrenia k odvolaniu, opačné riešenie by malo za následok, že dôkazné bremeno existencie porušenia pravidiel hospodárskej súťaže by niesol druhý účastník a že by bola porušená zásada prezumpcie neviny.

39 Vôľa účastníkov môže vyplývať tak z ustanovení spornej koncesionárskej zmluvy, ako aj zo správania účastníkov, najmä z konkludentne udeleného súhlasu predajcov v nadväznosti na výzvu výrobcu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. septembra 2003, Volkswagen/Komisia, už citovaný, body 61 až 68).

40 Pokiaľ ide o prvý prípad, Komisia v prejednávanej veci vyvodila existenciu zhody vôle účastníkov zo samotných sporných ustanovení koncesionárskej zmluvy. Súd prvého stupňa musel následne, čo aj urobil, skúmať, či sporné výzvy sú výslovne obsiahnuté v koncesionárskej zmluve alebo či aspoň jej ustanovenia oprávňujú výrobcu motorových vozidiel využiť tieto výzvy.

41 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že Súdny dvor v bode 20 už citovaného rozsudku Ford/Komisia odmietol tvrdenie o jednostrannej povahe niektorých opatrení týkajúce sa selektívneho predaja motorových vozidiel s odôvodnením, že koncesionárske zmluvy musia určité aspekty nutne prenechať neskorším rozhodnutiam výrobcu a že takéto rozhodnutia boli práve upravené v prílohe I spornej koncesionárskej zmluvy.

42 Rovnaký názor vyjadril Súdny dvor v bode 64 už citovaného rozsudku z 18. septembra 2003, Volkswagen/Komisia, keď usúdil, že Súd prvého stupňa správne rozhodol, že opatrenia, ktoré prijala Volkswagen s cieľom obmedziť dodávky motorových vozidiel predajcom a ktoré boli realizované výslovne s cieľom zabrániť spätnému vývozu z Talianska, sa uskutočnili v rámci dlhodobejších obchodných vzťahov medzi účastníkmi koncesionárskej zmluvy, pričom Súd prvého stupňa sa opieral predovšetkým o skutočnosť, že sporná koncesionárska zmluva upravovala možnosť obmedzenia týchto dodávok.

43 V tomto kontexte je potrebné pripomenúť, že z judikatúry Súdneho dvora nevyplýva, či otázka súladu alebo nesúladu sporných ustanovení zmluvy s pravidlami hospodárskej súťaže je nevyhnutne rozhodujúca v rámci tohto skúmania. Z toho vyplýva, že Súd prvého stupňa sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bodoch 45 a 46 napadnutého rozsudku konštatoval, že ustanovenia, ktoré sú v súlade s pravidlami hospodárskej súťaže, nemôžu byť považované za ustanovenia pripúšťajúce výzvy, ktoré sú v rozpore s týmito pravidlami.

44 Nemožno totiž od samého začiatku vylúčiť, že výzvu, ktorá je v rozpore s pravidlami hospodárskej súťaže, bude možné považovať za prípustnú v dôsledku navonok neutrálnych ustanovení koncesionárskej zmluvy.

45 Súd prvého stupňa preto nemôže bez toho, aby sa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, opomínať skúmanie ustanovení koncesionárskej zmluvy v každom jednotlivom prípade a pritom tam, kde je to vhodné, zohľadniť všetky ostatné relevantné faktory, ako napríklad ciele, ktoré sleduje táto zmluva s ohľadom na hospodársky a právny kontext, v akom bola uzatvorená.

46 Pokiaľ ide o druhý prípad, a to absenciu príslušných zmluvných ustanovení, existencia dohody v zmysle článku 81 ods. 1 ES predpokladá výslovný alebo konkludentný súhlas predajcu s opatrením prijatým výrobcom motorových vozidiel (pozri v tomto zmysle najmä rozsudok BMW Belgium a i./Komisia, už citovaný, body 28 až 30).

47 Keďže Komisia nepoukázala na existenciu výslovného alebo konkludentného súhlasu predajcu, druhý prípad v rámci prejednávanej veci je bezpredmetný.

48 Z uvedeného vyplýva, že na určenie, či sporné výzvy boli vydané v rámci obchodných vzťahov medzi spoločnosťou Volkswagen a jej predajcami, mal Súd prvého stupňa skúmať, či tieto výzvy boli upravené v ustanoveniach koncesionárskej zmluvy alebo či ich tieto ustanovenia pripúšťali, zohľadňujúc ciele, ktoré táto zmluva ako taká s ohľadom na hospodársky a právny kontext, v rámci ktorého bola uzatvorená, sledovala.

49 Pokiaľ ide o výklad ustanovení koncesionárskej zmluvy Súdom prvého stupňa v prejednávanej veci, treba poukázať na to, že z článku 225 ES a článku 58 ods. 1 Štatútu Súdneho dvora vyplýva, že len Súd prvého stupňa je príslušný jednak určiť skutkový stav okrem prípadu, v ktorom by obsahová nepresnosť jeho zistení vyplývala z jemu predloženého spisového materiálu, a jednak tento skutkový stav

posúdiť. Ak Súd prvého stupňa skutkový stav určil alebo posúdil, Súdny dvor je podľa uvedeného článku 225 ES oprávnený preskúmať právnu kvalifikáciu tohto skutkového stavu a právne závery, ktoré z nich Súd prvého stupňa vyvodil (pozri najmä rozsudok zo 17. decembra 1998, Baustahlgewebe/Komisia, C-185/95 P, Zb. s. I-8417, bod 23).

50 Pokiaľ ide o ustanovenia koncesionárskej zmluvy, Súd prvého stupňa v bode 2 napadnutého rozsudku autonómne určil, že podľa článku 2 ods. 1 alebo 6 tejto zmluvy je predajca predovšetkým povinný chrániť záujmy organizácie predaja motorových vozidiel Volkswagen a ochrannej známky Volkswagen, ako aj rešpektovať na tie účely všetky požiadavky, ktoré si vyžaduje realizácia zmluvy, týkajúce sa predaja nových vozidiel Volkswagen a podpory predaja.

51 Z bodu 2 napadnutého rozsudku rovnako vyplýva, že podľa článku 8 ods. 1 koncesionárskej zmluvy spoločnosť Volkswagen vydáva nezáväzné cenové odporúčania pre konečné ceny a cenové zľavy.

52 V bodoch 62 až 68 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa v rámci konkrétneho posúdenia koncesionárskej zmluvy konštatoval, že dotknuté ustanovenia nemožno chápať tak, že tieto ustanovenia dovoľujú spoločnosti Volkswagen adresovať predajcom záväzné odporúčania týkajúce sa ceny nových vozidiel a že sporné výzvy nie sú dohodami v zmysle článku 81 ods. 1 ES.

53 Súd prvého stupňa sa pri posudzovaní obsahu ustanovení koncesionárskej zmluvy správne opieral o ich znenie. Súdny dvor však v odvolacom konaní v zásade nie je oprávnený preskúmať posúdenie uskutočnené Súdom prvého stupňa, podľa ktorého sú tieto ustanovenia formulované neutrálne alebo dokonca tak, že spoločnosti Volkswagen zakazujú vydávať záväzné cenové odporúčania. Je však potrebné

pripomenúť, že Súd prvého stupňa sa pri svojej argumentácii dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že ustanovenia zlučiteľné s pravidlami hospodárskej súťaže nemožno vykladať tak, že pripúšťajú výzvy porušujúce tieto pravidlá.

54 Toto nesprávne posúdenie však nič nemení na dôvodnosti záveru Súdu prvého stupňa, podľa ktorého sporné výzvy v prejednávanej veci nemožno považovať za „dohodu" v zmysle článku 81 ods. 1 ES.

55 Na základe uvedeného je potrebné konštatovať, že Súd prvého stupňa dospel v bode 68 napadnutého rozsudku k správnemu záveru, že je opodstatnené zrušiť sporné dotknuté.

56 Z uvedeného vplýva, že odvolanie je potrebné zamietnuť ako nedôvodné.

O trovách

57 Podľa článku 69 ods. 2 rokovacieho poriadku uplatniteľného na konanie o odvolaní na základe článku 118 uvedeného rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže spoločnosť Volkswagen navrhla zaviazať Komisiu na náhradu trov konania a Komisia nemala úspech vo svojom dôvode, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (tretia komora) rozhodol a vyhlásil:

1. Odvolanie sa zamieta.

2. Komisia Európskych spoločenstiev je povinná nahradiť trovy konania.

Podpisy